

**Pokrstení a poslaní.
Misijný rozmer nášho života**

Modlitba: *Nebeský Otče, ďakujeme Ti, že si nás v krste prijal za svoje milované deti, pomôž nám vždy veriť tvojej bezpodmienečnej láske, nech tvoj Svätý Duch sa rozlieva v nás, aby sme horeli láskou k tebe, aby sme nemohli nehovoriť o tebe. Dotýkaj sa nás Duchu Svätý a pohýňaj, aby náš život svedčil, aby naše slová, skutky, postoje hovorili o Bohu, ktorý je láska, ktorý je dobrý, láskavý a milosrdný! Amen. Blahoslavená Matka Mária Celesta, oroduj za nás.*

Sv. Otec František vyhlásil tento mesiac október za Mimoriadny misijný mesiac, jeho skráteným heslom je: Pokrstení a poslaní! A preto tieto slová budú témou nášho dnešného stretnutia. K tomu sa prikladá aj skutočnosť, že naša farnosť sa pripravuje na ľudové misie našich bratov redemptoristov.

Chceme načrieť do bohatstva učenia Cirkvi a slov, ktoré nám zanechala bl. Mária Celesta – mníška, ktorá väčšinu svojho života prežila za múrmi kláštora, a predsa ju môžeme nazvať misionárkou!

„Každý svätý je poslanstvom, ktoré Duch Svätý čerpá z bohatstva Ježiša Krista a darúva jeho ľudu!“¹

Myslím, že na začiatok je dobré povedať, že každý pokrstený je povolaný svedčiť o Kristovi, je povolaný byť misionárom a život každého z nás je sám osebe misiou - poslaním! Žiaden z nás tu nie je náhodou, náš život nie je bez cieľa, bez zmyslu, bez poslania. Žijeme, lebo Boh nás chcel a dal nám poslanie! Vieme, aké máme poslanie, odkrývame ho, poznávame?

Aby sme poznali a pochopili naše poslanie, musíme dobre pochopiť náš krst a rozvíjať v sebe viac a viac krstnú milosť. Krst bol našou témou minuloročného marcového stretnutia. Pripomeňme si to, čo sme si povedali, ale v kľúči dnešnej témy: Pokrstení a poslaní. Čo to znamená? Ako to spolu súvisí?

Krst nás robí údmi Kristovho tela, včleňuje nás do Cirkvi.² Vchádzajúc do spoločenstva s Kristom, vstupujeme do spoločenstva s tými, ktorí sú tak isto vštepení do Krista. Krstom sme si navzájom zverení, sme strážcami seba navzájom, nemôžem povedať druhému: tvoj život sa ma netýka! Ani: čo sa staráš do môjho života?

Hneď na začiatku svojho duchovného denníka, Matka Celesta píše, že Ježiš nás pozýva, aby sme videli v druhých Božiu krásu, Boží obraz, ktorý nesie každý človek, a aby sme mali účasť na jeho úžase. Treba povedať, že my neustále potrebujeme „vstupovať“ do tohto jeho pohľadu na nás, na iných... Skôr ako sa pozrieme na seba a na mojich bratov a sestry vedľa mňa, (čiže na spoločenstvo hriešnikov), nutne sa potrebujeme zahľadieť do Božích očí, do Božieho Srdca!

- *Nevesta moja, vojdí do môjho srdca a pohliadni na krásu obrazov, ktoré som stvoril na moju podobu, a nečuduj sa už, že som zostúpil z neba a za nich som zomrel na kríži – to všetko vykonala moja láska.³ Veľká je tvoja dôstojnosť a veľká je moja láska k tebe!⁴*
- *Dnes ráno ťa mimoriadnym spôsobom pozývam do svojho srdca a túžobne ťa očakávam. Chcem, aby si sa v ňom zasnúbila so všetkými dušami, ktoré sú v mojej Cirkvi, ako aj s tými, ktoré ešte nie sú v jej lone. Túžim, aby si ich milovala rovnakou láskou, akou ich ja vrúcne milujem. A podobne ako som ja myslel väčšmi na ne než na seba, kým som bol na svete, tak isto aj ty – nemysli už na seba, ale na spásu duší, ktoré tak veľmi milujem...⁵*

---

¹ František, Gaudete et exultate, 21

² KKC, 1267

³ Bl. Mária Celesta: Rozhovory duše s Ježišom, s. 23

⁴ Tamže, s. 37

⁵ Tamže, s. 38

Krstom sme sa stali Otcovými deťmi a pre seba navzájom bratmi a sestrami. Matku Celestu Ježiš tak viedol, aby vo svojom živote priam bytostne vnímala nielen fakt, že jej život je zakorenený v Bohu, ale že spolu s Ježišom je jej život prepojený s inými. A tak isto je to aj s nami!

Matka Celesta nás učí, že modlitbou vstupujeme do Ježišovho Srdca. Je to Ježiš, ktorý nás pozýva, aby sme tam vstúpili a vchádzali neustále. Preto modlitba je nevyhnutným prostriedkom, aby sme si osvojili Ježišovo zmýšľanie, lásku jeho Srdca voči Otcovi a všetkým našim bratom a sestram.

V krste nám bola vtlačená nezmazateľná pečať Božieho synovstva, pečať Ducha Svätého, stali sme sa údmi Kristovho tela. Vstúpili sme do veľkej Božej rodiny!

To, čo bolo skúsenosťou Márie Celesty je vyjadrením nášho života a poslania každého z nás, ak to nepochopíme, nič nepochopíme. Čítajme jej slová, nie iba ako jej osobnú skúsenosť, áno, je to aj jej skúsenosť, ale takpovediac ona vyjadrila hlbokú pravdu o každom z nás! To sú dôsledky nášho krstu!

- *V tvojom srdci som počula tlkot všetkých srdc, ktoré ťa milujú. Boli v ňom vyryté všetky duše, ktoré si stvoril a vykúpil, a spolu s nimi tam bolo ponorené v tebe aj moje srdce.*⁶
- *Dobro moje, zdá sa mi, že každý úd tvojho mystického tela je spojený s mojím srdcom, Ježišu môj. V mojom srdci spojenom s твоjím srdcom nosím vyrytý obraz všetkých duší – svojich blížnych.*⁷

„Ak sme zjednotení s Ježišom, hľadáme to, čo hľadá on a milujeme to, čo on miluje“.⁸

Keď nás Ježiš pozýva, aby sme vstúpili do jeho Srdca, pozýva nás predovšetkým k tomu, aby sme prijali jeho lásku voči nám, a pozýva nás aj k tomu, aby sme mu dovolili, aby on naše srdce rozšíril! Aby naša láska bola zameraná aj na tých, ktorých on miluje! Aby sme hľadali to, čo hľadá on a milovali to, čo on miluje!

„Ak sme zjednotení s Ježišom, hľadáme to, čo hľadá on a milujeme to, čo on miluje“.

Podstatným spasiteľným účinkom krstu je včlenenie pokrsteného do Cirkvi. Viera, ktorá sa rodí z krstu, spôsobuje, že vyjdeme z izolácie vlastného „ja“ a vojdeme do spoločenstva s Ježišom a súčasne s tými, ktorí sú údmi jeho tajomného tela.

Každý z nás dostáva milosti od Boha nielen pre seba, ale aj pre iných!!! Šírime ich slovom, myšlienkou, skutkami lásky. Každý náš skutok vyžaruje na druhých! „Modlitby iných patria aj tebe“, hovoril Romano Guardini, „podobne ako ich činnosť, duchovný rast, čistota srdca.“ Zamysleli sme sa niekedy nad spoločenstvom utrpenia, nad tým, že milosti plynúce z niečieho utrpenia prechádzajú aj na nás? Ak sa spájame s Kristovým utrpením, obetujeme svoje bolestné skúsenosti Bohu za iných, vtedy sa ony stanú pre nich životodárnou silou. Napriek všetkým prekážkam a vzdialenostiam nesieme pomoc tam, kde nič iné nemôže pomôcť!

Nikto nie je osamelým ostrovom. V Cirkvi sme ako systém spojených nádob. Každé moje dobro, ale aj zlo má aj spoločenský rozmer. Vyvoláva osobitný nadprirodzený tlak dobra alebo zla na iných. Preto modlitba nikdy nie je osamotená, môj život nie je oddelený od iných. Ako úd tajomného organizmu Cirkvi svojím životom viery iných buď obohacujem, alebo ochudobňujem. To všetko poukazuje na ekleziálny - cirkevný rozmer nášho života a definuje našu zodpovednosť za Cirkev a za iných.

Svetlo viery nám umožňuje poznať, že krstom patríme do Kristovho tela, že sme boli zapojení do systému spojených nádob tohto tela, ktoré tak veľmi potrebuje moje osobné obrátenie a moju – Tvoju svätosť. A tak poznávame, že reformovanie, premieňanie iných - treba vždy začínať od seba!

Každé naše dobro pôsobí na iných. Tvoja vernosť je posilou pre tých, ktorých miluješ. Každé sväté prijímanie neposilňuje len mňa, ale je pokrmom aj pre moju spolusestru, pre priateľov, deti, chorých, pre

---

⁶ Tamže, s. 38

⁷ Tamže, s. 39

⁸ Evangelii gaudium, 267

farnosť, Cirkev, svet. Začnime teda od seba, od vlastného otvárania sa Kristovi. Boh chce, aby sme sa posväcovali, aby sa cez naše posväcovanie - posväcovalo aj naše okolie, naši blízki, Cirkev a svet.⁹

To však platí aj negatívnom slova zmysle: moje zlo, môj hriech má deštruktívne dôsledky nielen pre môj život, ale aj pre iných. Preto nemá mi byť jedno ako žijem, či chcem vstávať z mojich hriechov, alebo nemienim s tým nič robiť. Nemôžeme ignorovať dôsledky našich rozhodnutí, ktoré denne robíme – nimi buď pomáhame alebo spôsobujeme utrpenie.

Predpokladám, že všetci sme boli pokrstení ako malé deti. Práve krst detí ukazuje, že milosť spásy je úplne nezaslúžený dar!¹⁰ Boh nás predchádza svojou milosťou! Je vždy prvý v láske k nám. Žijeme, lebo on nás miluje!

Vždy pamätajme na toto prvenstvo Božej lásky v našom živote, prvenstvo Božieho daru: skôr, ako sa my rozhodneme pre Boha, Boh sa už dávno rozhodol pre nás! Krst je veľkou milosťou, nezaslúženým darom Boha, ktorý sa nás ujíma!

Pápež Benedikt XVI, počas modlitby Anjel Pána v nedeľu krstu Pána, povedal tieto nádherné slová: „Vo vzťahu s Bohom sme všetci deťmi. Boh je na začiatku existencie každého bytia a je osobitným spôsobom otcom každej ľudskej bytosti. On má s ním alebo s ňou jedinečný, osobný vzťah. Každý z nás je Bohom chcený a milovaný.“¹¹

Prvou motiváciou evanjelizácie je Ježišova láska, ktorú sme prijali, skúsenosť toho, že nás zachránil – čo nás pohýna, aby sme ho čoraz viac milovali. Ale aká je to láska, ktorá necíti potrebu hovoriť o milovanej osobe, predstavovať ju a zoznamovať s ňou druhých? Ak necítíme intenzívnu túžbu o tejto láske komunikovať, treba sa nám zastaviť v modlitbe a požiadať Pána, aby nás znova nadchol. Potrebujeme prosiť každý deň, žiadať si jeho milosť, aby otvorila naše studené srdce a vyburcovala náš vlašný a povrchný život. Keď sa pred ním postavíme s otvoreným srdcom a dovolíme mu, aby nás kontemploval, spoznáme ten pohľad lásky, ktorý objavil Natanael v deň, keď k nemu prišiel Ježiš a povedal: „Videl som ťa... keď si bol pod figovníkom“ (Jn 1, 48). Ako je dobre stáť pred krížom alebo kľačať pred Oltárnou sviatosťou a jednoducho byť pred jeho očami! Ako nám len dobre robí, keď mu dovolíme, aby sa vrátil a dotkol našej existencie, aby nás poslal zvestovať jeho nový život!¹²

Chcela by som zdôrazniť vetu: Prvou motiváciou evanjelizácie je Ježišova láska, ktorú sme prijali, skúsenosť toho, že nás zachránil – čo nás pohýna, aby sme ho čoraz viac milovali.

Vo svetle týchto slov sa dotykame vrúcnej túžby, aká horela v srdci Matky Celesty: „*Nezanedbať nijaký prostriedok ani nijakú možnosť, aby Boha všetci milovali.*“¹³

„*Ježišu, daj, aby sa moje srdce spaľovalo z lásky k tebe v každej chvíľke života. Udeľ mi milosť roznečovať lásku k tebe vo všetkých stvoreniach a zjavovať svetu tvoju slávu.*“

Svätí spoznali ako Ježišovi blízki priatelia, že život s Ježišom je omnoho plnším, s ním je oveľa ľahšie nájsť zmysel všetkých vecí¹⁴, a preto tak veľmi chceli dať ľuďom Boha, tak veľmi chceli, aby bol On poznaný a milovaný. Oni mali skutočnú vášeň pre Ježiša ale aj vášeň pre ľud a pochopili, že Ježiš ich chce použiť, aby sa mohol čoraz viac priblížiť k svojmu milovanému ľudu.¹⁵ Ježiš chce takto použiť aj nás, aby sa priblížil k tým, ktorí ho ešte nepoznajú, nemilujú...

Pokrstení a poslaní! Nakoľko žijeme z krstu a rozvíjame v sebe milosť krstu, natoľko vnímame svoj život ako poslanie! Toto je kľúč celej našej dnešnej témy, to je kľúč k prežívaniu nielen toho Mimoriadneho misijného mesiaca, ale celého nášho života ako daru, ako poslania!

⁹ Porov. T. Dajczer: Úvahy o viere, s. 127- 132

¹⁰ KKC, 1250

¹¹ Benedikt XVI, 8. 1. 2012

¹² Evangelii gaudium, 264

¹³ Porov. Stupne modlitby, 10

¹⁴ Evangelii gaudium, 266

¹⁵ Porov. Tamže, 268

Sv. Otec vo svojej homílii na začiatku Mimoriadneho misijného mesiaca povedal: „My, ktorí sme objavili, že sme synmi nebeského Otca, ako môžeme mlčať o radosti, že sme milovaní, o istote, že sme vždy vzácní v Božích očiach? Je to ohlasovanie, na ktoré čaká mnoho ľudí. A je to naša zodpovednosť.“

Povedzme to ešte inak parafrázujúc tieto slová: Ak je nám jedno, či ľudia okolo nás poznajú alebo nepoznajú Krista, tak je to pre nás signál, že sme ešte sami nespoznali vo svojom živote Boha ako Otca, Boha živého a blízkeho!

Sv. Alberto Hurtado vravieval: „Je dobré nerobiť zlo. Ale je zlé, nerobiť dobro“. Toto je hriech zanedbávania. A toto môže byť hriechom celého jedného života, pretože život sme prijali nie preto, aby sme ho zakopali pod zem, ale aby sme ho vsadili do hry; nie pre to, aby sme si ho držali, ale aby sme ho darovali. Ten, kto je s Ježišom, vie, že máme len to, čo dávame; že vlastnime len to, čo darujeme. A vlastníctva života spočíva v jeho darovaní. Žiť v zanedbávaní dobra znamená zaprieť naše povolanie.“¹⁶

Bolo by dobré, aby sme dnes, ale nielen dnes sa zamysleli nad zanedbávaním dobra vo svojom živote. Pripomeňme si 25. Kapitolu Matúšovho evanjelia a stať o poslednom súde.¹⁷ Na jednej strane nám toto slovo hovorí, že náš Boh si pamätá všetko aj to najmenšie dobro – všetky naše skutky lásky, malé gesta našej každodennosti. Nebude nám zabudnutý ani jeden pohár vody! Nebude nám zabudnuté ani to najmenšie, najnepatrnejšie dobro, vykonané aj v skrytosti, bez potlesku a povšimnutia iných. Na druhej strane sa dozvedáme, že kritériom súdu bude dobro, ktoré sme vykonali alebo nevykonali, zanedbali. Tí, postavení po ľavici, neurobili nič zlé: nikoho nezabili, neokradli... ale ich odsúdenie vyplýva z toho, že mali možnosť, príležitosti vykonať dobro a neurobili ho.

Ak sme objavili a spoznali dar Božej lásky, ak sme prijali seba a svoju hodnotu, akú máme v Božích očiach, nemôžeme nesvedčiť! K tomu nás vyzýva nielen Cirkev v osobe pápeža Františka, k tomu nás vyzýva Ježiš! „V krste je zahrnuté poslanie, ktoré vyjadril Ježiš vo veľkonočnom príkaze: ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás, plných Ducha Svätého, pre zmierenie sveta (porov. Jn 20, 19- 23; Mt 28, 16- 20). Kresťan je za toto poslanie zodpovedný, aby nik neostal bez ohlasovania o svojom povolaní k adoptívnemu synovstvu, aby bol každý uistený o svojej osobnej dôstojnosti a vnútornej hodnote každého ľudského života.“¹⁸

Sv. Otec František vo svojej apoštolskej exhortácii *Evangelii gaudium* o ohlasovaní evanjelia v súčasnom svete hovorí nám tieto silné slová:

- Vďaka krstu sa každý člen Božieho ľudu stáva učeníkom misionárom (porov. Mt 28, 19). Každý kresťan je misionárom v tej miere, v akej sa stretol s láskou Boha v Ježišovi Kristovi; nehovorme už, že sme „učenici“ a „misionári“, ale že vždy sme „učenici misionári“... Samaritánka sa hneď po skončení rozhovoru s Ježišom stala misionárkou; mnohí Samaritáni uverili v Ježiša „pre slovo ženy“ (Jn 4, 39). Aj svätý Pavol od svojho stretnutia s Ježišom Kristom „hneď“ v synagógach ohlasoval Ježiša, že je Božím Synom“ (Sk 9, 20). A my na čo ešte čakáme?¹⁹
- Všetci sme povolaní ponúknuť druhým jasné svedectvo o Pánovej zachraňujúcej láske. On nám aj napriek našim slabostiam ponúka svoju blízkosť, svoje Slovo i svoju silu a dáva zmysel nášmu životu. Tvoje srdce vie, že život bez neho nie je ten istý; a teda to, čo si objavil, čo ti pomáha žiť a čo ti dáva nádej – to je to, čo máš odovzdať druhým. Naša nedokonalosť nemôže byť výhovorkou; naopak, misia je neustálou výzvou, aby sme sa neuspokojili s priemerom a pokračovali v raste.²⁰

¹⁶ Sv. Otec František, 1.10. 2019

¹⁷ Mt 25, 31- 46

¹⁸ Posolstvo Svätého Otca Františka na Svetový deň misií 2019

¹⁹ *Evangelii gaudium*, 120

²⁰ *Evangelii gaudium*, 121

Čo si predstavujeme pod pojmom misijné územie? Teda nejaké miesto, kde je potrebné priniesť evanjelium, ohlasovať Ježiša? Azda si predstavíme Afriku, Latinskú Ameriku...

Možno to bude veľké prekvapenie, ale prvým misijným územím, prvoradým pre každého z nás je naše srdce! Moje srdce je najdôležitejším „terénom, miestom“, v ktorom musí neustále zaznievať Božie slovo, musí ho zúrodňovať, preorávať, očisťovať od trnia, kamenia. V každom z nás je ešte dosť pohanstva, neobrátene, ktoré Ježiš chce premeniť, očistiť. Každá premena a obnova rodiny, spoločnosti, Cirkvi ba aj celého sveta sa začína v ľudskom srdci! Každé ovocie svätosti, ktoré je už viditeľné, najprv je prijaté a kľíči v konkrétnom ľudskom srdci!

Prvé poslanie máme plniť paradoxne nie voči druhým, ale voči sebe samým! A to sa deje vtedy, keď otvárame svoje srdce pôsobeniu Ducha Svätého! Keď dovoľujeme Bohu, aby sa nám daroval, aby nás naplňal svojou láskou, pokojom, a všetkými milosťami. A keď s jeho pomocou vidíme a zriekame sa hriechu, zlozvykov. Uverme tomu, že Boh CHCE sa nám darovať úplne, chce nám pomáhať, chce byť s nami po všetky dni nášho života.

Boh nás pozval na výnimočnú cestu – nie sme schopní Boha uchopiť, ale sme schopní ho milovať, sme schopní poznávať aký je, a tiež akí sme my, kým som a kým sa mám stať. Kiežby sme pochopili, že sa Boha nemusíme báť, že všetko podstatné za nás vykonal Ježiš, že stačí, aby sme sa otvorili jeho láske, aby sme prijali jeho Ducha, ktorý v nás uskutoční jeho dielo! Všetko sa začína prijatím Božej lásky a krokom dôvery!

Ako pokrstení sme učeníci misionári! A byť Ježišovým učeníkom misionárom znamená nechať sa viesť Duchom Svätým, prijať ho do svojho života a dovoliť mu „*dýchať v nás*“. Sv. Pavol povie jasne: Kto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho! Uverme Ježišovmu slovu a otvoríme sa na jeho vrúcnu túžbu! Keď po svojom zmŕtvychvstaní Ježiš prišiel k apoštolom, povedal im: *Prijmite Ducha Svätého!*²¹ Toto slovo je aj pre nás kľúčové: Prijmite Ducha Svätého! Prijmíme, prijímajme neustále Ducha Svätého. Ak nám Ježiš hovorí: „Prijmite“, to znamená, že on dáva tento dar, dáva seba, dáva všetko, úplne všetko. Jediné, čo sa od nás očakáva, čo od nás žiada a prosí, aby sme tento jeho DAR prijali, otvorili sa preň.

Ježiš si vyvolil svojich apoštolov, vyvolil si nás – každého jedného z nás – práve v našej slabosti. A potrebuje nás slabých! Čaká, že mu túto slabosť ponúkne, že sa v nej otvoríme na jeho silu, na jeho konanie v nás! Naša pýcha, sebestačnosť a nie slabosť sú pre neho problémom, prekážkou. Je to on, ktorý nás urobí svätými, nie my sami! Potrebuje našu slabosť, aby sme mu neprekážali svojou ľudskou silou. Iba v našej slabosti nás môže „použiť“, môže sa v nás osláviť. Boh nás potrebuje slabých, pretože práve naša prázdnota nás robí dokorán otvorenými pre neho.

Iba Boh si môže dovoliť zachrániť svet skrze nás – úbožiacov, skrze slabých, chorých, skrze deti, chudobných v duchu!

Náš kresťanský život nie je na prvom mieste to, čo ja robím pre Boha, ale predovšetkým to, čo Boh urobil a robí pre mňa, je predovšetkým darom a až potom mojou odpoveďou! Boh nás vždy predchádza svojou túžbou a láskou, dáva sa nám bez miery! Apoštoli nedostali Ducha Svätého, lebo toho boli hodní, lebo si ho zaslúžili, boli lepší, horlivejší ako ostaní...Dostali Ducha Svätého, lebo dovolili Ježišovi aby zostúpil do ich chudoby, prázdnoty. Uverili Ježišovmu slovu: *Bezo mňa nič nemôžete urobiť!*²² Ak ich vidíme po zoslaní Ducha Svätého plných horlivosti, odvahy... vidíme ovocie ich zjednotenia s Ježišom, prijatia jeho Ducha. To už nie je len ich svätý život pre Ježiša, ktorých mnohých udivoval a privádzal do úžasu, ale Ježišov život v nich! A tento prechod sa má udiať aj v nás, v našom živote. Svoj počiatok má v prijatí daru, ktorý ON dáva! Potom všetko vyplýva z tohto daru!

Sú len dva spôsoby života: Alebo žijeme pre seba alebo pre Pána! Alebo do centra, stredobodu svojho života dávame seba a svoje potreby, svoje záujmy alebo Pánove veci. Aj nás ako Matku Celestu, Ježiš pozýva:

Zjednot' každý povzdych svojho srdca s mojím Duchom a zriekni sa všetkého, čo nie je čistotou vyplývajúcou z lásky. Všetky svoje činy konaj s priamym a čistým úmyslom, len na moju slávu. A tak ako telo dýcha

²¹ Jn 20, 22

²² Porov. Jn 15, 5

*vzdych, tak ty budeš dýchať vo mne a pre mňa v každej chvíli svojho života. V každom údere svojho srdca budeš prijímať moju vôľu za svoju.*²³

Práve Duch Svätý zjednocuje viac a viac našu vôľu s Božou vôľou, že chceme to, čo chce Boh, milujeme to, čo miluje Boh, pretože Duch Svätý v nás stváraňuje Kristovo zmýšľanie, robí nás viac a viac synmi a dcérami.

Takto nám Ježiš neustále hovorí: Prijmite Ducha Svätého!

V živote svätých a blahoslavených vidíme konkrétne, čo znamená otvoriť sa na Ducha Svätého, nechať sa ním viesť, dovoliť mu aby Božia láska sa rozliala v našich srdciach.

Bl. Mária Celesta pochopila vo svojom živote, že svätosť je ovocím Božieho života v nás, otvorením sa na jeho konanie, pôsobenie. Chceme sa inšpirovať a povzbudiť slovami a svedectvom jej života...

„Božský Učiteľ, chcem ťa nasledovať vytrvale po celý svoj život, aby Duch Svätý, ktorého si mi dal, prišiel a žil v mojom srdci.“

Vtedy sa naplní: *„Zostúpi na vás Duch Svätý, dostanete silu a budete mi svedkami“*. Dostaneme silu – silu milovať a slúžiť! A tento Duch z nás urobí svedkov. Slovo „svedok“ znamená, že si pripomínam to, čo Ježiš robil, hovoril. Mám to v srdci, žijem tou spomienkou a sám sa stávam živou spomienkou – pripomínaním Jeho samého, sprítomnením jeho samého. Svedok je ten, kto žije ako on. Svedok sa rodí z prijímania jeho samého v Eucharistii, z kontemplovania jeho ukrižovanej lásky a prijatia sily Ducha – ktorou je láska! Takto nás Ježiš posielal ako svedkov svojej lásky! Iba láska, ktorú prijímame nás robí schopnými o nej svedčiť aj iným. Už len sám pohľad na človeka, ktorý je zamilovaný – hovorí o osobe, ktorú miluje!

Kto prijal Ducha Svätého, ten je Ježišom poslaný prinášať ho všade tam kde je. Kresťanstvo je poslaním, je misiou. Nie sme tu sami pre seba, pre naše „teplé hniezdočko“. Na svätých – ako tých, ktorí prijali plnosť Ducha Svätého vidíme nielen veľkú lásku k Bohu, ale vidíme ich horlivosť pre svojich blížnych, pre ich dobro a spásu. Ich malé záujmy sa rozšírili na Ježišove záujmy. Ježiš rozšíril ich srdce, dal im svoje srdce...

To bolo aj osobnou skúsenosťou Matky Celesty, keď sa jej Ježiš prihovril:

*Nemysli už viac na seba samu. Nie si svoja a nepatríš už sebe. Keď budeš pristupovať k eucharistickému stolu, prijmi ma, aby som v tebe žil iba ja ako život tvojho ducha.*²⁴

*Dcéra, vkladám do tvojho hrude moje srdce, aby si svoj život úplne venovala mojim záležitostiam a nemyslela na svoj vlastný duchovný, či dočasný úžitok. Nechcem, aby si odpočívala, ale aby si sa s rovnakou horlivosťou srdca ako moja usilovala, nakoľko len dokážeš a vládzeš, o moju slávu a česť pre dobro duší.*²⁵

Boh si nás vyvolil, lebo si nás zamiloval, a práve preto sme poslaní, lebo Pán nám dáva svoje dary pre druhých. Cirkev nie je sama pre seba, ale pre tento svet. Ani my si tu nemôžeme postaviť tri stánky, len preto, že je nám dobre. Aj apoštoli prežili veľa osobných intenzívnych chvíľ strávených s Ježišom, ale potom ich Ježiš posielal. Treba aj nám zísť zo všetkých našich „hôr premenenia“ a vrátiť sa tam, kde žijeme, a tam vnášať Ježiša, prinášať Božieho Ducha. Celý náš život je poslaním, misiou. Boh chce skrze nás, skrze náš život pretvárať tento svet.

*„Keď príde Tešiteľ, ktorého vám pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku.“*²⁶ Svedectvo o Kristovi je dielom Ducha Svätého v nás, ale aj skrze nás! Ježiš chce, aby sme boli otvorení na to, čo chce konať Boží Duch v nás! Duch Svätý je činorodý, je to oheň, ktorý zapáľuje.

Ježišovou túžbou bolo, aby Matka Celesta bola plná jeho Ducha, aby nežila už ona, ale aby jeho Duch žil v nej! Lebo vtedy mohol skrze ňu konať veľké skutky, bola pre neho „použitelná“. Ježiš jej dal spoznať veľkú pravdu: *„Jedna verná duša môže svojou modlitbou obrátiť nespočetné množstvo iných duší. Ty totiž*

²³ Autobiografia, s. 58

²⁴ Rozhovory duše s Ježišom, s. 84

²⁵ Rozhovory duše s Ježišom, s. 85

²⁶ Jn 15, 26- 27

nedokážeš odmietnuť milosti, ktoré sa pričinia k tvojej sláve a o ktoré tak horlivo prosí duša, ktorá ťa opravdivo miluje.“²⁷

Bl. Matka Celesta vo svojej rannej modlitbe zapísala tieto slová: *Môj Pane, udeľ Ducha Svätého a horlivosť služobníkom evanjelia. Daruj svetu sväté duše, ktoré budú hlásať evanjelium s horlivým srdcom a rozpaleným duchom, aby ich slová ako šípy prenikali do ľudských srdc... aby boli horiacimi pochodňami, ktoré prinesú svetlo a povzbudenie všetkým ľuďom a národom.²⁸*

Ona sama bola tou „horiacou pochodňou“, horlivým srdcom a rozpaleným duchom, pretože Pán vylial na ňu v hojnosti svojho Ducha. A svojho Ducha chce vyliať aj na nás! Aj my sa máme stať tými horiacimi fakľami, svetlom a povzbudením pre iných. Duch Svätý je iba jeden, ten istý Duch, ktorý horel v Ježišovi, horel vo všetkých svätých, ten istý Duch túži aj po našom srdci, chce horieť v nás, chce v nás sa modliť, v nás chce milovať, v nás a skrze nás chce konať aj dnes!

Moje srdce prenikol oheň, planúci z tvojho Slova. Vráviš mi, že chceš, aby som bola horiacou pochodňou, ktorá bude naveky svietiť pred tvojou Tvárou, aby dávala svetlo mnohým. Ale ako by som to len mohla dosiahnuť ja, ktorá som sama zo seba len tmou? Budem pochodňou a budem slnkom, ak budeš Ty vždy zjednotený s mojím srdcom! A toto je to, o čo ťa prosím, pre to kým si, Bože milosrdenstva!²⁹

Ježišovou túžbou je, aby v nás horel jeho oheň, oheň Ducha Svätého, oheň lásky, ktorý prišiel vrhnúť na zem, dovoľme sa mu zapáliť!

“Oheň som prišiel vrhnúť na zem!” Tento oheň spôsobuje v srdci horlivosť za spásu duší, a ono horí za ich dobro a v ich prospech; takto mi spôsobíš veľké potešenie a tvoja láska voči mne bude naozaj skutočná (opravdivá). Budeš takto činiť troma spôsobmi: po prvé- dobrým príkladom vo svojom konaní, po druhé- neustálou modlitbou za duše, a po tretie- slovami, ktoré im budú nápomocné; vždy, kedy len budeš môcť, ich podnecuj k dobru. Takto budeš činiť s hladom a smädом po ich spáse.”³⁰

V podstate, ak hovoríme o nás ako o pokrstených a poslaných otvára sa téma svätosti.

Pre kresťana nie je možné myslieť na vlastné poslanie na zemi bez toho, aby ho chápal ako cestu ku svätosti, lebo „to je Božia vôľa, vaše posvätenie“ (1 Sol 4, 3). Každý svätý je jedno poslanie; je to projekt Otca na odzrkadlenie a vtelenie jedného aspektu evanjelia v určitom okamihu dejín.³¹

Ako chápal cestu svätosti vietnamský kardinál François-Xavier Nguyễn Van Thuân? Prežil 13 rokov v komunistickom väzení, z toho 9 rokov úplnej izolácii. Vo väzení, prestal sa trápiť nad tým, či ho prepustia. Jeho rozhodnutie bolo „žiť prítomný okamih a naplňať ho láskou“; a spôsob, ktorým sa to uskutočňovalo, bol nasledujúci: „Využívam príležitosti, ktoré sa vyskytnú každý deň, na uskutočnenie obyčajných činností neobyčajným spôsobom.“ V pôste jubilejného roku 2000 Van Thuan viedol pápežské duchovné cvičenia v Kúrii. Potom čo odišiel z Vietnamu do Ríma, napísal a vydal desať kníh, temer všetky majú v titule slovo Nádej.

Na jeho hrobe je nadpis: „Dobrá nálada bola vôňou jeho života.“ Benedikt XVI. o ňom v encyklike *Spe salvi* napísal, že „Kardinál v knihe svojich duchovných cvičení rozpráva, ako v dlhých momentoch neschopnosti sa modliť, siahal k základným modlitbám cirkvi: Otčenáš, Zdravas Mária, k liturgickým modlitbám...“

16.9.2002 J.E. kardinál Van Thuan zomrel vo Vatikáne na rakovinu. Presne po piatich rokoch, 17.9.2007 začal proces jeho blahorečenia. 6.7.2013 sa diecézny proces skončil. V tento deň v prejave pápeža Františka odznelo: „Povešť svätosti kardinála Van Thuana bola potvrdená svedectvami mnohých ľudí, ktorí ho stretli a ktorí si jeho jemný úsmev a veľkosť duše zachovali vo svojich srdciach...“

²⁷ Rovnakú myšlienku vyjadruje aj v liste napísanom svätému Alfonzovi v septembri 1731, v ktorom mu odovzdáva posolstvo od Pána: „Povedz mu, že sa mi páči, keď sa snaží obrátiť hriešnikov a priviesť ich k pokániu, ale že ja mám tiež veľké zaľúbenie v tom, keď sa usiluje viesť k jednote môjho ducha duše, ktoré už kráčajú po ceste Božej lásky, pretože v nich som veľmi oslávený a prostredníctvom nich vylievam na svet veľké milosrdenstvo“ (*Analecta* 4, 1925; s. 235).

²⁸ Bl. M.C. Crostarosa, *Meditácie cez rok*, s. 118- 119

²⁹ Bl. Mária Celesta, *Duchovné cvičenia*

³⁰ Tamže

³¹ František, *Gaudete et exultate*, 19

Pri slove „svätosť“ možno mimovoľne máme strach, lebo hneď si predstavujeme, že to teda ľahké nie je a ani nebude. Svätý Otec František píše: Neboj sa svätosti. Nepripraví ťa o silu, život či radosť. Práve naopak: pretože sa staneš tým, čo mal Otec na mysli, keď ťa stvoril, a budeš verný svojmu bytiu. Závisieť od neho nás oslobodzuje z otroctva a pomáha nám spoznať vlastnú dôstojnosť.³²

Uznajme svoju krehkosť, ale dovoľme, aby ju Ježiš vzal do svojich rúk a nás poslal na misiu. Sme krehkí, ale nosíme v sebe poklad, ktorý nás robí veľkými, a môže urobiť lepšími a šťastnejšími tých, ktorí ho prijmu.³³

- (V tomto mesiaci) Pán volá aj teba. Volá ťa, otec a matka rodiny; teba, mladý človek, čo snávaš o veľkých veciach; teba, čo pracuješ v závode, v obchode, v banke, v reštaurácii; teba, ktorý si bez práce; teba, ktorý si na nemocničnom lôžku...

Pán ťa žiada, aby si sa urobil darom tam, kde si, taký aký si,

s tým, kto ti je nablízku; aby si život netrpel, ale aby si ho daroval; aby si nevyplakával nad sebou, ale nechal sa osloviť slzami toho, kto trpí. Odvahu, Pán od teba toľko očakáva. Očakáva aj to, že niekto bude mať odvahu vyraziť, ísť tam, kde najviac chýba nádej a dôstojnosť, tam, kde až príliš veľa ľudí žije ešte stále bez radosťi Evanjelia.³⁴

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Bl. Mária Celesta, oroduj za nás

---

³² Tamže, 32

³³ Tamže, 131

³⁴ František, Homília 1. 10. 2019